

297/482 - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِحْدَى صَلَاتَيِ الْعَشِّيِّ، فَصَلَّى بِنَا كَعْتَبْيُونَ ثُمَّ سَلَّمَ، فَقَامَ إِلَى حَشْبَةٍ مَعْرُوضَةٍ فِي الْمَسْجِدِ، فَاتَّكَأَ عَلَيْهَا كَانَهُ غَضْبَانٌ، وَوَضَعَ يَدَهُ الْيُمْنَى عَلَى الْيُسْرَى، وَشَبَّاكَ بَيْنَ أَصَابِعِهِ، وَوَضَعَ حَدَّهُ الْأَيْمَنَ عَلَى ظَهِيرَ كَفِهِ الْيُسْرَى، وَخَرَجَتِ السَّرَّاعَانُ مِنْ أَبْوَابِ الْمَسْجِدِ، فَقَالُوا: قَصْرَتِ الصَّلَاةُ؟ وَفِي الْقَوْمِ أَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ، فَهَابَا أَنْ يُكَلِّمَاهُ، وَفِي الْقَوْمِ رَجُلٌ فِي يَدِيهِ طُولٌ، يُقَالُ لَهُ: دُو الْيَدَيْنِ، قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَنِسَيْتَ أَمْ قَصْرَتِ الصَّلَاةُ؟ قَالَ: «لَمْ أَنْسَ وَلَمْ تَفْصِرْ». فَقَالَ: «أَكَمَا يَقُولُ دُو الْيَدَيْنِ؟» فَقَالُوا: نَعَمْ، فَتَقَدَّمَ فَصَلَّى مَا تَرَكَ، ثُمَّ سَلَّمَ، ثُمَّ كَبَرَ وَسَجَدَ مِثْلَ سُجُودِهِ أَوْ أَطْلَوَ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ كَبَرَ، ثُمَّ كَبَرَ وَسَجَدَ مِثْلَ سُجُودِهِ أَوْ أَطْلَوَ، ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ كَبَرَ، ثُمَّ سَلَّمَ.

297.482 Ибн Сириндан ривоят қилинади:

«Абу Хурайра розияллоҳу анҳу айтди: «Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам бизга кундузги икки намоздан бирини ўқиб бердилар. – Ибн Сирин: «Абу Хурайра унинг номини айтди, лекин мен унутиб қўйдим», дейди. – У зот бизга икки ракат намоз ўқиб бериб, сўнг салом бердилар-да, масжидга кўндаланг қўйилган ёғочнинг олдига бориб, унга суяндилар. У зот ғазаблангандек эдилар. Ўнг қўлларини сўл қўлларига қўйиб, бармоқларини бир-бирига кириштирдилар ва ўнг ёноқларини чап кафтлари орқасига қўйдилар. Шошқалоқлар «Намоз қисқарибди», деб, масжид эшикларидан чиқиб кетишиди. Қавм ичида Абу Бакр ва Умар бор эди. Улар ҳам у зотга гапиришдан ҳайиқишиди. Қавм ичида қўллари узун киши бўлиб, уни «Зулядайн»* деб аташар эди. У: «Эй Аллоҳнинг Расули, унутдингизми ёки намоз қисқардими?» деди. У зот: «**Унутмадим ҳам, қисқармади ҳам**», дедиларда: «**Зул-ядайн айтганидек бўлдими?**» деб сўрадилар. «Ҳа», дейишиди. Шунда олдинга ўтиб, қолдирганларини ўқидилар. Кейин салом бердилар ва такбир айтиб, ҳар доимги саждаларидек ёки ундан узунроқ сажда қилдилар. Кейин бошларини кўтардилар ва такбир айтдилар. Кейин такбир айтиб, доимги саждаларидек ёки ундан узунроқ сажда қилдилар. Сўнг бошларини кўтардилар ва такбир айтдилар».

Баъзан ундан (Иbn Сириндан) «Кейин салом берганлар», дейилганми?» деб сўрашганида, «Менга Имрон ибн Хусойннинг «Сўнг салом бердилар», деган хабари келган», дерди.

* «Зул-ядайн» - икки қўл соҳиби, яъни узунқўл.

Изоҳ: Ҳадисда айтилганидек гаплашиш намозни бузмаслиги Исломнинг олдинги хукмларига биноан бўлиб, кейин мансух (бекор) қилинган. Шунинг учун ҳам мазкур воқеада иштирок этган Умар ибн Хаттоб розияллоҳу анҳу ўз халифалиги даврида шундай ҳолатга тушганида намозни қайта ўқиган.

Манба: hadis.islom.uz

